

„Boldog az, aki élni tud anélkül, hogy áthatná az a sürgető kényszer, hogy boldognak *kell* lennie.”

László Erika: I love lóvé

László Erika két kötetben meséli el Ratkai Rita életét.

Az első kötet Rita párkereséséről, valamint életének arról a szakaszáról szól, melyben mint idegenvezető tevékenykedett.

„Van valami alapvetően rossz és hibás a direkt társkeresésben. Az ember eleve azzal a szándékkal indul, hogy megmustrálja a másikat, mint egy lovat a vásárban.... Hiányzik a spontanéitás vagy a közös élmény, még ha az nem is több annál, mint amikor valaki a villamoson rád mosolyog.”

Alaposan bevezet mindenkit az idegenforgalom rejtelseibe, és sokszor el sem hisszük, hogy ilyen megtörténhetett. Ráadásul az illetékesek tudtával. Nem lövöm le a poénokat, inkább egy szolid idézet: „Este parasztlakodalmas egy Pest környéki csárdában. Ez a csárda jól reprezentálta a piacgazdaságra való áttérésünk rögzös útját. A nyolcvanas évek elején még nem is hívták csárdának, egyszerű állami étterem volt, ahol, ha az ember betért és helyet talált, fél óráig még csak azt lehetett tisztázni, mi az, ami nincs... Nyolcvanháromban szerződéses üzlet lett belőle, kicsit pofoztak rajta, felaggattak néhány paprikafüzért, és kinevezték „csárdának”.”

A regény folytatása Egymillió először... címmel jelent meg. Ebben Rita már túl van három házasságon és új szakmát tanul. Becsüs lesz belőle és egy galériában kezd dolgozni. És újra ott tartunk, ahol az első kötet olvasása közben: ha ennek csak a fele is igaz... ☹

No persze, aki azt hiszi, hogy szinte ingyen hozzájuthat élete nagy fogásához, egy **eredeti** Toulouse-Lautrec-hoz, az talán meg is érdemli. ☺

Rita eközben otthon harcol a lakóközösség érdekeiért, leváltják a közös képviselőt (egy még kapzsibbra). Mire sikerül őt is kigolyózni (az ellene folyó eljárás büncselekmény hiányában megszűnt, hiába no, 30 milla aprópénz csupán!), addigra Rita már új otthonát csinosítja egy másik társasházban. Illetve csinosítaná. Hiszen a lakás használhatatlan, semmi sem működik. Ferdék a falak, a vécéajtót nem lehet a kagylótól becsukni, cserébe viszont a zuhanykabin ajtaját nem lehet kinyitni – bár ott a másik vécé a ludas. Betömtek egy lyukat, lett helyette három.

A parkettát négyszer javították, ha már nem a kifizetett legdrágább minőségűt rakták le, hanem a kapható legolcsóbbat. Hát Istenem, harmadosztályú szegény. Ez lenne a kisebbik baj, viszont nem szárították ki, úgy rakták le a nedves betonra. Ahogy szárad, úgy zsugorodik. Cserében a hézagok nőnek. ☺

Nem működik a fűtés, a légkondi viszont igen, csak éppen a parkettára folyik belőle a víz. A parketta pedig nem virág, nem szereti, ha locsolják!

A konyhaszekrény fehér színe négy árnyalatból állt össze, a polcok csak pár centivel kisebbek. Sebaj, addig elállnak a lábosok a lakás közepén. Éljen a sziló! Kár, hogy a szerelőnyílást is sikerült beragasztaniuk a munkásoknak. És folytathatnám.

Telefonvonal? Internet? Egyik sem. Vagy hol egyik, hol másik. És ha van net, akkor sem mennek el a levelek. Ne legyünk telhetetlenek.

Még jó, hogy van Prozac, Coaxil, Fevarin, Zoloft, Wellbutrin, Retexin. (Kérdezze meg gyógyszerészét, ha nem tudja, mire valók ezek a tabletták....) Ja, a pszichológusokról és a pszichiáterekről is olvashatjuk Rita sommás véleményét.

Néha nem hiszem el, hogy ebben az országban ennyi mindent meg lehet tenni, közben pedig tudom, hiszen én is itt élek. ☹

„Furcsa irányt vett a fejlődés. Mintha ebben az országban mindenki kizárólag arra blazírozna, hogyan fossza ki, kopassza meg a másikat. Az emberek nem megdolgozni akarnak a maniért, hanem mástól megkaparintani... Kicsiben és nagyban is. A demokrácia pedig leginkább csak arra jó, hogy a személyiségi jogok védelme jegyében egyszer és mindenkorra bebetonozza mind a piti tolvajok, mind pedig a milliárdos nagyhalak szerzeményeit.”

Már írtam, hogy szeretem László Erika könyveit. Eddig ötöt olvastam tőle – a véleményem nem változott. ☺

Szigligeti Zsuzsanna